

й, а не на нейната повърхност. Когато слънчевата система влезе въ благоприятни условия, жителитѣ на луната ще излѣзатъ на повърхността ѝ, и тамъ ще продължатъ своя животъ. Тѣ ще започнатъ да даватъ сили на хората отъ земята и ще влѣзатъ по нѣкакъвъ начинъ въ общение.

„Наклали огънь“. — Въ прочетената глава се говори за страданията на Христа, за Неговото сждене. И днесъ още хората говорятъ за страданията на Христа, но нѣма защо да говорятъ по този въпросъ. Днесъ Христосъ не страда, хората страдатъ, хората се разпъватъ едни други. Като не разбиратъ Христа, хората страдатъ, а съ тѣхъ заедно страда и Христосъ отъ съчувствие. Преди две хиляди години още Той показва на хората, какъ трѣбва да живѣятъ, но тѣ не Го разбраха. Христосъ каза на ученицитѣ си: „Чашата, която Отецъ ми дава, да я не пия ли?“ Чашата, това е задачата, която Христосъ трѣбваше да реши. Той я прие, не се отказа отъ нея и правилно я реши. Следъ това Христосъ каза на ученицитѣ си: „Идете да проповѣдвате, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка.“ Днесъ и учени, и религиозни хора пишатъ за Христа и казватъ, че Той е възкрѣсналъ и седи отдѣсно на Отца. И до днесъ сѣществува споръ между религиознитѣ, дали Христосъ е на земята, между хората, или на небето, между ангелитѣ. Църквата подържа, че Христосъ е отдѣсно на Отца. Самъ Христосъ е казалъ за себе си: „Даде ми се всѣка властъ на небето и на земята.“ Оттукъ се вижда, че Той слиза на земята, между хората. Кое отъ дветѣ е вѣрно, оставамъ всѣки самъ да си отговори.

Сега, на васъ оставямъ да преведете тѣзи въпроси отъ гледището на духовния животъ. Що се отнася до мнението на църквата по този въпросъ, това не трѣбва да ви интересува. Вие се интересувате отъ въпроситѣ за душата, за съзнанието. Когато разрешите тѣзи въпроси правилно, сами по себе си ще се разрешатъ и социалнитѣ въпроси. Ще дойде нѣкой да пита, до кога ще боледува, кога ще се освободи отъ сиромашията и т. н. Лесно може да се отговори на тѣзи въпроси. Докато престѣпвате Божиитѣ закони, вие всѣкога ще боледувате, всѣкога сиромашията ще ви гази. — Кога ще се оправятъ работитѣ ни? — Когато поумнѣете. — Нѣма ли край това тежко положение? — Никакъвъ край нѣма. — Ами тогава, какво трѣбва да правимъ? — Ще учите — нищо повече. — Животътъ ни е много кжсъ. — Вие сами го скжсихте. Богъ ви бѣше далъ дълъгъ животъ, и днесъ отъ васъ зависи да продължите живота си.